

Meizeris prieš tapdamas Meizeriu buvo Samsonas Meizeris, o prieš tapdamas Samsonu Meizeriu – Samsonas Mazuras; pakeitęs vos kelias raides jis iš mielo pusiau žydo berniuko virto profesionaliu pasaulių kūrėju. Beje, didžiąją jaunystės dalį jis buvo tiesiog Semas – senelio „Donkey Kong“ aparato šlovės alėjoje S. E. M., – bet vis tiek Semas.

Vieną gruodžio pavakarę einant į pabaigą dvidešimtam amžiui Semas, išlipęs iš metro vagono, pamatė, kad prie eskalatoriaus vedanti arterija užkimšta žmonėmis, vėpsančiais į stoties reklaminį skydą. Semas vėlavo. Laukė ilgiau nei mėnesį atidėliotas susitikimas su kuratoriumi; bendru sutarimu jis būtinai turėjo įvykti iki žiemos atostogų. Semas nemėgo minios, jam nepatiko nei grumdytis tarp žmonių, nei dalyvauti jų sumanytose kvailystėse. Tačiau šį kartą spūsties nepavyks išvengti. Norėdamas iškilti į žemės paviršių jis turės prasiskinti kelią.

Semas vilkėjo tamsiai mėlyną dukslų vilnonį paltą, paveldėtą iš kambario draugo Markso, kurį šis nusipirko miestelio krautuvelyje „Armijai, laivynui ir civiliams“ studijuodamas pirmame kurse. Marksas beveik visą semestrą pūdė jį plastikiniame pirkinų maišelyje, kol Semas paklausė, ar negalėtų pasiskolinti. Tais metais žiema niekaip nesitraukė, taigi balandžio šiaurvytis (balandis!

Kokia beprotybė tos Masačusetso žiemos!) galiausiai privertė Semą paminti išdidumą ir paprašyti Markso užmiršto paltu. Semas suvaidino, kad jam patinka stilius, ir Marksas leido jį pasiimti – Semas žinojo, kad taip ir bus. Kaip ir dauguma „Armijai, laivynui ir civiliams“ parduotuvėje įsigytų daiktų, paltas trenkė pelėšiais, dulkėmis ir negyvų vaikinių prakaitu; Semas stengėsi nespėlioti, kodėl šis drabužis buvo parduotas. Šiaip ar taip, paltas buvo daug šiltesnis už striukelę, kurią Semas buvo įsigijęs Kalifornijoje pirmais studijų metais. Be to, jam atrodė, kad platus paltas prideda ūgio. Bet iš tikrųjų juokingai per didelis drabužis jį darė dar mažesnę ir vaikiškesnę.

Trumpai tariant, dvidešimt vienu metų Semas Mazuras nebuvo sudėtas taip, kad galėtų stumdytis ir grumdytis, taigi mėgino kiek įmanoma vingiuoti tarp žmonių, jausdamasis kaip tas nelaimingas varliagyvis iš vaizdo žaidimo „Frogger“. Suvokė, kad vis murma „atsiprašau“, bet nenuoširdžiai. Pagalvojo, kad smegenys išties nuostabiai užkoduotos: gali sakyti „atleiskit“, o iš tikrųjų galvoti „eik šikt“. Na, nebent būtum koks nepatikimas asmuo, garsus pamišėlis, niekšelis, romano, filmo ar žaidimo veikėjas, kurį turi priimti tokį, koks jis yra, su visu tuo, ką sako ir daro. Bet paprasti, padorūs, iš esmės dori žmonės nė dienos neišsiverčia be tos privalomos programos, leidžiančios sakyti viena, o galvoti, jausti ir netgi daryti kita.

– Negali aplenksti? – aprėkė Semą vyriškis juoda ir žalia makramė kepure.

– Atleiskit, – atsiprašė Semas.

– Velnias, nedaug trūko, – Semui prasibrovus į priekį sumurmėjo moteris su kūdikiu nešyklėje.

– Dovanokit, – tarstelėjo Semas.

Retsykiausiai kas nors skubiai pasitraukdavo iš minios palikdamas tarpą. Tais tarpais Semas būtų galėjęs ištrūkti, bet jie tuoj pat užsipildydavo pramogų ištroškusiaisiais žmoneliais.

Bemaž nusigavęs iki metro eskalatoriaus jis atsigręžė pasižiūrėti, į ką taip visi spokso. Semas įsivaizdavo, kaip pasakos Marksui apie grūstį stotyje, o tas paklaus: „Negi tau visai nebuvo smalsu, kas ten dėjosi? Jei bent akimirką nustotum būti mizantropu, pamatytum žmonių ir daiktų kupiną pasaulį.“ Semas nenorėjo, kad Marksas jį laikytų mizantropu, net jei toks ir buvo, taigi atsisuko. Ir tada išvydo savo seną bičiulę Seidę Grin.

Ne, nebuvo taip, kad jie nesimatė visus tuos metus. Jie abu mėgo lankytis mokslo mugėse, Akademių žaidimų lygoje ir įvairiuose kituose susibūrimuose (debatų, robotikos, kūrybinio rašymo, programavimo būreliuose). Nesvarbu, ar lankei vidutinišką valstybinę mokyklą rytuose (kaip Semas), ar prabangią privačią mokymo įstaigą vakaruose (kaip Seidė), vis vien sukiojaisi tuose pačiuose ratuose, kaip ir kiti Los Andželo mažieji protinguoliai. Jie susižvelgdavo moksluoklių pilnoje salėje, kartais Seidė jam net nusišypsodavo, lyg norėdama patvirtinti, kad jų santykiai gana šilti, o paskui ją vėl pasigrobdavo nuolat aplink besisukiojantys žavūs, protingi vaikai. Tie berniukai ir mergaitės buvo panašūs į jį, tik turtingesni, baltesni, su geresniais akiniais ir dantimis. Jis nenorėjo būti vienintelis bjaurus nuoboda, slankiojantis aplink Seidę Grin. Kartais Semas paversdavo ją blogiuke ir prisigalvodavo, kaip ji paniekino jį: tai atgręžė jam nugarą, tai nusuko žvilgsnį. Tačiau Seidė nieko panašaus nedarė – nors turbūt geriau jau būtų padariusi.

Jis žinojo, kad ji įstojo į Masačusetso technologijos institutą, ir svarstė, ar įstojęs į Harvardą ją sutiks. Pustrečių metų jis nieko nedarė, kad tai įvyktų. Seidė irgi.

Bet štai ji – tikrų tikriausia Seidė Grin. Išvydęs ją Semas vos nepravirko. Tarsi ji būtų teoremos įrodymas, kurio jis daug metų nesugebėjo suprasti; ir štai staiga pažvelgęs naujomis akimis išvydo ją visu aiškumu. „Tai Seidė, – pagalvojo jis. – Taip.“

Semas jau ketino pašaukti ją vardu, bet nepašaukė. Siaubingai daug metų praėjo nuo tada, kai jiedu su Seide paskiausiai kartą

kalbējosi. Kaip žmogus gali būti toks jaunas, koku jis save objektyviai laikė, ir vis dėlto nugyventi tokį ilgą laiko tarpsnį? Ir kodėl staiga tapo taip lengva užmiršti, kad jis ją niekina? Semas pamanė, kad laikas – paslaptinas dalykas. Tačiau geriau pagalvojęs atmetė šią mintį. Laikas paaiškinamas matematiškai; mįslė yra širdis, tiksliau, ta smegenų dalis, kurią simbolizuoja širdis.

Baigusi žiūrėti į tai, į ką žiūrėjo minia, Seidė patraukė prie stotin grįžtančio Raudonosios linijos metro.

Semas pašaukė ją vardu:

– SEIDE!

Stotyje tvyrojo įprastas šurmulyš, be to, bildėjo atvykstantis traukinys. Paauglė violončele grojo „Penguin Cafe Orchestra“ prašydama pinigėlių. Vyras su bloknotu rankoje klausinėjo praeivių, ar galėtų skirti akimirką musulmonų pabėgėliams Srebrenicoje. Seidė buvo šalia kiosko, prekiaujančio vaisių kokteiliais po šešis dolerius. Semui pirmą kartą sušukus jos vardą, pradėjo burgzti plakiklis ir pradvisusiame požemio ore pasklido citrusinių vaisių ir braškių kvapas.

– Seide Grin! – riktelėjo jis antrą sykį.

Mergina ir vėl neišgirdo. Jis paspartino žingsnį, kiek tik galėjo. Keista, bet greitai eidamas pasijusdavo taip, lyg dalyvautų porų lenktynėse surištomis kojomis.

– Seide! SEIDE! – Jis pasijuto kvailai. – SEIDE MIRANDA GRIN! TU MIREI NUO DIZENTERIJOS!

Pagaliau ji atsisuko ir lėtai apžvelgė minią. Išvydus Semą veide lėtai nušvito šypsena; Semui tai priminė gimnazijoje per gamtos pamoką matytą pagreitintą filmuką apie tai, kaip skleidžiasi rožė. Seidės šypsena buvo nuostabi, bet galbūt ne visai nuoširdi. Taip pagalvojęs jis sunerimo. Mergina žingsniuodama prie jo šypsojosi, dešiniame skruoste matėsi duobutė, o tarp priekinių dantų – nedidelis tarpelis. Jam pasidingojo, kad minia skiriasi praleisdama ją, kaip niekada neprisiskirdavo jam.

SERGANTYS VAIKAI

- Semai Mazurai, tai mano sesuo mirė nuo dizenterijos, – tarė Seidė. – O aš miriau nuo išsekimo, kurį sukėlė gyvatės nuodai.
- Ir dar dėl to, kad nenorėjai nušauti bizono, – pridūrė Semas.
- Tai švaistūniškumas. Visa ta mėsa tiesiog supūtų.
- Seidė apkabino bičiulį.
- Semai Mazurai! Tikėjaisi, kad kada nors susidursim.
- Mano pavardė yra studentų sąrašė, – priminė Semas.
- Na, galbūt vyliausi, kad tai įvyks netikėtai, – atsakė Seidė. – Ir štai – įvyko.
- Kokie vėjai atpūtė į Harvardo aikštę? – pasidomėjo Semas.
- Na, žinoma, atvažiavau dėl stereogramos, – žaismingai atsakė ji ir parodė į priešais kabantį reklaminių stendą.
- Semas tik dabar pamatė pusanatro metro ilgio ir metro pločio plakatą, traukinio keleivius pavertusį zombių orda.

PAŽVELK Į PASAULĮ NAUJAI. ŠIŲ KALĖDŲ TROKŠTAMIAUSIA DOVANA – „MAGIC EYE“.

Plakate buvo matyti psichodelinis kalėdinių spalvų – smaragdinės, rubininės ir auksinės – margumynas. Ilgai į jį spoksant smegenys apsigauja, ir imi regėti trijų matmenų vaizdą. Tai vadinama autostereograma; jei esi bent vidutiniškas programuotojas, nesunkiai tokią nupieši. „Šitai? – mintyse nusistebėjo Semas. – Šitai žmonėms atrodo smagu?“ Jis net atsiduso.

- Nepatinka? – paklausė Seidė.
- Tokią galima rasti kiekviename bendrabučio miegamajame.
- Bet ne šią, Semai. Kitos tokios nėra...
- ...kiekvienoje Bostono metro stotelėje.
- O gal visose JAV? – nusijuokė Seidė. – Ei, Semai, negi nenori pažvelgti į pasaulį naujomis akimis?

– Aš visada žvelgiu į pasaulį naujomis akimis, – atsakė jis. – Trykšte trykštu vaikiška nuostaba.

Seidė parodė į maždaug šešerių metų berniuką.

– Žiūrėk, koks jis patenkintas! Jis pamatė! Šaunuolis!

– O tu pamatei? – paklausė Semas.

– Nespėjau, – prisipažino Seidė. – O dabar jau tikrai turiu lėkti į traukinį, antraip pavėluosiu į paskaitą.

– Neabejoju, kad turi dar penkias minutes pažvelgti į pasaulį naujomis akimis, – tarė Semas.

– Gal kitą kartą.

– Na jau, Seide, bus tų paskaitų. Ar dažnai tenka į ką nors žiūrėti ir žinoti, kad visi aplink tave mato tą patį ar bent jau jų smegenys ir akys reaguoja į tą patį reiškinį? Ar daug gauni įrodymų, kad visi gyvename tame pačiame pasaulyje?

Seidė liūdnai nusišypsojo ir švelniai kumštelėjo Semui į petį.

– Tai pats semiškiausias dalykas, kokį galėjai pasakyti.

– Nebūčiau Semas.

Ji išgirdo iš stoties išvažiuojančio traukinio dundesį ir atsiduso.

– Jei neišlaikysiu aukštosios kompiuterių grafikos, tu būsi kal-tas. – Seidė atsistojo taip, kad matytų plakatą. – Semai, padarykim tai kartu.

– Taip, madam.

Semas ištiesino pečius ir pažvelgė tiesiai prieš save. Daug metų nestovėjo taip arti Seidės.

Pagal plakate pateiktus nurodymus reikėjo atpalaiduoti akis ir sutelkti žvilgsnį į vieną tašką, kol išryškės paslėptas vaizdas. Jei nepavyktų, siūloma priėti arčiau plakato, o tada lėtai trauktis, bet metro stotyje tam nebuvo vietos. Šiaip ar taip, Semui nerūpėjo, koks tas paslėptas vaizdas. Spėjo, kad tai Kalėdų eglutė, angelas, žvaigždė, nors veikiausiai ne Dovydo, kokia nors šventiška, daugumos mėgstama banalybė, padėsianti parduoti daugiau „Magic Eye“

gaminių. Semui niekada nesisėkė su autostereogramomis. Spėjo, kad tai kaip nors susiję su akiniais. Galbūt stiprią trumparegystę koreguojantys stiklai neleidžia akiai pakankamai atsipalaiduoti, kad smegenys suvoktų iliuziją. Taigi, skyręs deramai laiko (penkiolika sekundžių) Semas liovėsi mėginęs įžiūrėti paslėptą vaizdą ir ėmėsi tyrinėti Seidę.

Jos plaukai buvo trumpesni, o šukuosena veikiausiai madingesnė, bet tos raudonmedžio spalvos bangelės niekur nedingo. Išliko ir neryškios strazdanėlės ant nosies, ir tamsus odos atspalvis, nors ji atrodė daug blyškesnė nei tada, kai jie tebebuvo vaikai ir gyveno Kalifornijoje. Lūpos buvo sutrūkinėjusios, bet akys tokios pat rudos su auksinėmis dėmelėmis. Panašios akys buvo jo mamos Anos; ji ir pasakė Semui, kad toks akių spalvotumas vadinamas heterochromija. Tuomet jam tai nuskambėjo kaip ligos pavadinimas, kai kas, nuo ko mama gali mirti. Po Seidės akimis buvo vos matomi melsvi ratilai, kita vertus, ji ir vaikystėje tokius turėjo. Vis dėlto jis juto, kad ji pervargusi. Semas pažvelgė į Seidę ir pagalvojo: „Štai kas yra kelionė laiku.“ Kai žiūri į žmogų ir regi jį praeityje ir tuo pat metu dabartyje. Beje, ši transporto priemonė veikia tik su tais, kuriuos gana ilgai pažįsti.

– Pamačiau! – sušuko ji.

Seidės akys spindėjo, o veido išraiška Semui atrodė pažįstama nuo tada, kai jai buvo vienuolika.

Semas greitai nukreipė akis į plakatą.

– Matei? – paklausė ji.

– Taip, – atsakė Semas. – Mačiau.

Seidė pasižiūrėjo į jį.

– Ką matei?

– Tai, – atsakė Semas, – buvo tiesiog nuostabu. Siaubingai šventiška.

– Ar tikrai matei? – Seidės lūpų kampučiai pakilo, heterochrominės akys žvelgė linksmi.

– Taip, bet nenoriu sugadinti džiaugsmo tiems, kurie dar nematė, – jis mostelėjo ranka į orą.

– Ką gi, Semai, – atsakė Seidė. – Puiku, kad galvoji apie kitus.

Semas žinojo: Seidė suprato, kad jis nematė vaizdo. Nusišypsojo jai, o ji nusišypsojo jam.

– Ar ne keista? – paklausė Seidė. – Toks jausmas, lyg nė nebūtu-me išsiskyre. Lyg kasdien ateitume į šią metro stotį ir spoksotume į plakatą.

– Tai virtuali realybė, – tarė Semas.

– O taip. Atsiimu ankstesnius žodžius. Tai pats semiškiausias dalykas, kokį tik galėtum pasakyti.

– Semiškiausias šemiškiausias. O tu... – jam prabilus, vėl su-burzgė plakiklis.

– Ką aš? – paklausė Seidė.

– Tu ne toje aikštėje, – pakartojo jis.

– Ką tai reiškia?

– Tu Harvardo aikštėje, nors turėtum būti Centrinėje arba Ken-dalo. Lyg ir girdėjau, kad studijuoji Technologijos institute.

– Čia gyvena mano vaikinai. – Iš Seidės tono buvo aišku, kad ji nenorėtų daugiau apie tai kalbėti. Prie jų artėjo dar vienas į parką grįžtantis metro. – Manasis. Ir vėl.

– Taip jau yra su tais traukiniais, – tarė Semas.

– Tu teisus. Traukinys, ir vėl traukinys, ir vėl traukinys...

– Tokiu atveju mums derėtų išgerti kavos, – pasiūlė Semas. – Ar ką tu ten geri, jei kava tau per daug banalu. Čailatė? Matė? Sultis? Šampaną? Ar žinai, kad tiesiai mums virš galvų yra pasaulis su be-galiniu gėrimų pasirinkimu? Tereikia pakilti eskalatoriumi ir jis bus mūsų.

– Labai norėčiau, deja, turiu lėkti į paskaitą. Perskaičiau gal tik pusę literatūros. Dabar man gali padėti tik punktualumas ir atidus klausymasis.

– Netikiu, – tarė Semas.

Seidė buvo viena protingiausių jo pažįstamų žmonių.

Ji paskubomis apkabino bičiulį.

– Smagu, kad susitikom.

Seidė nužingsniavo prie traukinio, o Semas susimąstė, kaip ją sulaikyti. Jei tai būtų žaidimas, galėtų paspausti pauzės mygtuką. Galėtų pradėti iš naujo, ištarti kitus žodžius, šįkart teisingus. Galėtų inventoriuje pasirausti daikto, kuris sutrukdytų Seidei išeiti.

Jam dingtelėjo, kad jie net neapsikeitė telefono numeriais. Apimtas nevilties jis ėmė svarstyti būdus, kaip 1995-aisiais galima surasti asmenį. Senais laikais, kai Semas dar buvo vaikas, žmonės galėdavo amžiams pradingti, bet dabar taip nebėra. Pastaruoju metu tereikia užsimanyti skaitmeninį darinį paversti tikru, gyvu, neklusniu žmogumi. Taigi jis pasiguodė tuo, kad senai bičiulei metro stotyje vis mažtant pasaulis su savo globalizacija, informacijos greitkeliais ir panašiais dalykais krypsta į tą pačią pusę. Nebus sunku rasti Seidę Grin. Jis galėtų atspėti jos elektroninį paštą – Technologijos instituto narių pašto adresai sudaryti pagal tą patį modelį. Galėtų susirasti ją MTI adresu knygoje. Galėtų paskambinti į Kompiuterių mokslo fakultetą – spėjo, kad ji ten. Galėtų paskambinti jos tėvams Kalifornijoje Stiveni Grinui ir Šerinei Fridman-Grin.

Vis dėlto jis pažinojo save ir suprato esąs iš tų, kurie niekada niekam neskambina, jei nėra įsitikinę, kad bus maloniai sutikti. Išdavikės jo smegenys buvo linkusios pasaulį regėti juodomis spalvomis. Jis prisigalvos, kad Seidė su juo elgėsi šaltai, kad tądien jai net nebuvo paskaitos, kad ji tik troško pabėgti. Jo smegenys tikins, kad jei ji būtų norėjusi palaikyti su juo ryšį, būtų pasakiusi, kaip ją rasti. Prieis išvadą, kad jis jai primena skaudų gyvenimo tarpsnį, taigi suprantama, jog mergina nenori jo matyti. O gal, kaip Semas dažnai įtardavo, Seidei jis buvo niekas – turtingos mergaitės geradarystės objektas. Jis mąstys apie jos vaikiną Harvardo aikštėje. Susiras jos numerį, elektroninio pašto adresą, gyvenamosios vietos

adresa, bet niekuo nepasinaudos. Apimtas fenomenologinio slogučio jis suvokė, kad tai gali būti paskutinis kartas, kai matė Seidę Grin. Pabandė kuo smulkiau prisiminti, kaip ji atrodė šią žvarbią gruodžio dieną toldama nuo jo metro stotyje. Kreminės spalvos kašmyro kepurė, kumštinės pirštinės, šalikas. Šviesiai rudas pusę šlaunų dengiantis paltukas, tikrai ne iš „Armijai, laivynui ir civiliams“ parduotuvės. Nudėvėti džinsai netolygiai apspurusiomis klešnėmis. Juodi sportukai su baltomis juostelėmis. Išsipūtusi rudos odos rankinė, tokio pat platumo kaip jos liemuo. Išlindusi balto megztuko rankovė. Žvilgantys, vos vos drėgni plaukai siekė šiek tiek žemiau menčių. Semas nusprendė, kad šiame paveiksle nėra tikrosios Seidės. Ji niekuo nesiskyrė nuo daugybės kitų protingų, tvarkingų studentų metro stotyje.

Prieš pat pradingdama iš akių ji atsisuko ir pribėgo prie jo.

– Semai! – šūktelėjo. – Ar vis dar žaidi?

– Taip! – pernelyg karštai patvirtino Semas. – Tikrai taip. Nuolat.

– Imk. – Ji išspraudė jam į delną 3,25 colio diskelį. – Tai mano žaidimas. Turbūt esi baisiai užsiėmęs, bet jei turėsi laiko, pabandyk pažaisti. Norėčiau išgirsti tavo nuomonę.

Ji nubėgo į traukinį, Semas nusekė įkandin.

– Palauk! Seide! Kaip man tave rasti?

– Diskelyje yra mano elektroninis paštas, – atsakė Seidė. – Informaciniam dokumente.

Vagono durys užsidarė, Seidė nuvažiavo. Semas pažvelgė į diskelį. Žaidimas vadinosi „Sprendimas“, etiketė buvo rašyta ranka. Jis bet kur atpažintų jos braižą.

Tą vakarą grįžęs į butą Semas pasidėjo diskelį prie kompiuterio diskasukio, bet iškart jo nediegė. *Nežaisti* Seidės žaidimo buvo stipri motyvacija, taigi jis padirbėjo prie kursinio darbo įžangos, kurią įteikti vėlavo jau mėnesį ir ketino tai padaryti tik po atostogų. Il-

gai laužęs galvą pasirinko temą „Alternatyvus požiūris į Banacho–Tarskio paradoksą nesant pasirinkimo aksiomos“; rašyti įžangą buvo siaubingai nuobodu, todėl jį jau iš anksto slėgė būsimo darbo našta. Semas ėmė įtarti, kad, nors turi gabumų matematikai, šis mokslas jo neįkvepia. Jo kuratorius Matematikos fakultete Andersas Larsonas, vėliau gausiąs Fieldso medalį, maždaug taip ir pasakė per jų popietinį susitikimą. Jo atsisveikinimo žodžiai skambėjo taip: „Semai, tu neįtikėtinai gabus. Bet neužmiršk, kad gabumai ir pomėgiai yra du skirtingi dalykai.“

Semas su Marksu kirto patiekalus iš italų restorano; Marksas nuolat paimdavo per daug, taigi šiam išvykus Semas misdavo likučiais. Marksas pakvietė jį per atostogas paslidinėti Teljuraide ir pridūrė:

– Turėtum atvažiuoti. Jei nerimauji dėl slidinėjimo, žinok, daugiausia laiko visi pratupi trobelėje.

Semas retai turėdavo pinigų atostogoms grįžti namo, taigi nuolat atmesdavo panašius kvietimus. Po vakarienės jis kibo ruošti moralinio diskurso paskaitai (jie nagrinėjo jaunojo Vitgenšteino filosofiją prieš šiam nusprendžiant, kad dėl visko klydo), o Marksas nuėjo ruošti kelionei. Baigęs krauti daiktus parašė Semui sveikinimo atviruką ir padėjo ant jo rašomojo stalo kartu su penkiasdešimties dolerių restorano dovanų čekiu.

– Kas tas „Sprendimas“? – pasidomėjo Marksas ir paėmęs žalią diskelį parodė Semui.

– Mano draugės žaidimas, – atsakė Semas.

– Kas per draugė? – paklausė Marksas.

Jie trejus metus pragyveno kartu, bet Semas retai kada paminėdavo draugus.

– Iš Kalifornijos.

– Žaisi?

– Kada nors. Turbūt nieko gero. Ji prašė išbandyti, taigi padarysiu gerą darbą.

Semas pasijuto išduodąs Seidę; kita vertus, žaidimas išties galėjo būti nevykęs.

– Apie ką jis? – paklausė Marksas.

– Neturiu supratimo.

– Pavadinimas kietas. – Marksas prisėdo prie Semo kompiuterio. – Turiu porą minučių. Galim įsijungti?

– Kodėl ne?

Semas ketino tuo užsiimti vienas, bet jiedu su Marksu dažnai kartu žaisdavo. Labiausiai jiems patiko koviniai vaizdo žaidimai: „Mortal Kombat“, „Tekken“, „Street Fighter“. Kartais prisėdavo ir prie „Dungeons & Dragons“; Semas ištikus dvejus metus buvo požemių meistras. Dviese žaisti „Dungeons & Dragons“ – keista, intymi patirtis, ir jie nuo visų pažįstamų slėpė tai darą.

Marksas įdėjo į kompiuterį diskelį, o Semas įkėlė žaidimą.

Po kelių valandų Semas su Marksu baigė žaisti „Sprendimą“.

– Po velnių, kas čia buvo?! – šūktelėjo Marksas. – Siaubingai vėluoju pas Ajdą. Ji mane užmuš. – Ajda buvo naujausia Markso meilė – skvošo žaidėja iš Turkijos, kartais dirbanti modeliu; maždaug tokios buvo visos Markso mylimosios. – Tikrai maniau, kad pažaisim penkias minutes, ir viskas.

Marksas apsvilko paltą – šviesiai rudą, kaip Seidės.

– Tavo draugė išprotėjusi. Arba geniali. Iš kur ją pažįsti?